

Ὁ ὀλολυγμὸς τοῦ λάρου.
μετὰ τῆς βροντῆς ἐνοῦται·
ἀλλ' ὁ βράχος τοῦ Ταινάρου
ἐναρμόνιος λαλεῖ,
ἐνῶ πέριξ ἀπειλὴ
καὶ ἐρήμωσις ἀπλοῦται.

Εἶναι στόνος τοῦ βορέως
διεγείροντος τὴν φρίκην,
ἢ τὸ ἄσμα τοῦ Ὀρφέως
κλαίοντος τὴν Εὐρυδίκην;

ΤΟ ΒΡΕΦΟΣ.

Ἀθῶν βρέφος ἐκοιμᾶτο
εἰς τὴν μικρὰν αὐτοῦ κοιτίδα·
καὶ εἰς τὰ χεῖλη ἐπλανᾶτο
μειδιάμα πρὸς τὴν ἐλπίδα.

Ἀόρατος ἐκεῖ κατέβη
ὁ φύλαξ ἄγγελος τοῦ βρέφους·
κ' ἐνῶ θερμῶς τὸ ἐποπτεύει
σκιά διῆλθε μαύρου νέφους.

Τὸ μέλλον ἦτο τῆς γαλήνης
τοῦ μειδιάματος τὸ μέλλον·
πλησίον τῆς μικρᾶς του κλίνης
ἠκούσθη ἄσμα τῶν ἀγγέλων.

«Ψυχὴ τοῦ οὐρανοῦ ἁγία,
ἐνταῦθα τί ζητοῦσα μένεις,
ὅπου βοᾷ ἡ τρικυμία
ἀκατασχέτου εἰμαρμένης;»

«Ἄφες τὴν γῆν, ἐλθέ καὶ πάλιν
εἰς τῶν ἀγγέλων τὴν χορείαν,
εἰς τοῦ ὑψίστου τὴν ἀγκάλην,
εἰς τὴν ἀένναον αἰθρίαν.»

«Ἐδῶ βαρὺς ἔρπει ὁ φθόνος,
τὰ μίσση, ἡ ἀπανθρωπία·
ἐδῶ περιπλανᾶται πόνος,
ἀπολιθοῦται ἡ καρδιά.»

«Θὰ κλαύσῃ τὸ γλαυκὸν σου ὄμμα
πύρινα δάκρυα πικρίας,
καὶ τὸ γέλοεν τοῦτο στόμα
φεῦ! θὰ προφέρῃ βλασφημίας.»

«Καὶ τὴν ἀθῶαν σου καρδίαν
ἡ ἀνθρωπότης θὰ μολύνῃ,
θὰ βαπτισθῇ εἰς τὴν κακίαν
ἢ θὰ τὴν θραύσῃ ἡ ὀδύνη.»

«Ἐλθέ, ἡ ὥρα διαβαίνει
καὶ ἕκαστος παλμὸς καρδίας
σὲ ἐξαντλεῖ καὶ σὲ μαραίνει·
ἄφες τὴν γῆν εἰς τὰς κακίας.»

«Ἐλθέ εἰς τὰς γλαυκὰς ἐκτάσεις
νὰ λάβῃς πτέρυγας καὶ πάλιν,
τὸ τέλειον ν' ἀποθαυμάσῃς
εἰς τοῦ ὑψίστου τὴν ἀγκάλην.»

Εἶπε· κ' ἐνῶ τὸ ἄσμα φθίνει
σθεννύμενον εἰς ἡρεμίαν,
ψυχὴ παιδρὰ τὴν γῆν ἀφίνει
καὶ φεύγει μὲ τὴν ἁρμονίαν.

Κανεῖς, κανεῖς ἄς μὴ θρηνήσῃ,
τὸ βρέφος ὅταν ἀποθάνῃ·
ἀπῆλθε πρὶν νὰ τὸ μαστίσῃ
ἡ θύελλα καὶ τὸ μαράνη.

ΤΟ ΕΚΘΕΤΟΝ.

Ψυχρὸς ἐσύριζε βορρᾶς, βαθὺ τὸ σκότος ἦτο,
καὶ ὑπνωττεν ἡ συμφορὰ μετὰ τῆς εὐτυχίας·
ὁ ἀγρυπνῶν τὴν σιωπὴν ἐκείνην ἐφοβεῖτο
καὶ ἐβλεπε τὸν θάνατον ἐν μέσῳ τῆς σκοτίας.

Ὁλολυγμός ἀντήχησεν, ὀλολυγμός νηπίου·
ἦτο ἐν ἔκθετον — ἄγνός υἱὸς τῆς ἀμαρτίας —
καὶ κλαίει τὸ ταλαίπωρον πρὸ τοῦ βρεφοκομείου,
κ' εἶδε τὴν νύκτα, πρὶν ἰδῆ τὴν χάριν τῆς πρωΐας.

ὦ! τὴν πρωΐαν τῆς ζωῆς ποτὲ δὲν θὰ γνωρίσῃ,
μὲ φρίκην τὴν νεότητα αὐτοῦ θὰ ἐνθυμῆται·
ἄσμα κανέν φιλόστοργον δὲν θὰ τὸ ναναρίσῃ·
κ' ἔχει μητέρα ἄγνωστον, ἣτις γυνὴ καλεῖται . . .

Πῶς σπλάγχνα ἔδωκε μητρός ὁ πλάστης εἰς ἓν τέρας
καὶ χεῖλη διὰ φίλημα καὶ γάλα εἰς τὰ στήθη;
Πῶς τὴν εἰκόνα ἑαυτοῦ δωρὼν εἰς τὰς μητέρας
κἂν τῶν θηρίων τὴν στοργὴν εἰς ταύτην ἀπηρνῆθαι;

Ἐν μέσῳ ζάλης συλληφθὲν ἐρώτων ἀθεμίτων,
ἐνῶ οὐδεὶς ἐσκέπτετο τὴν σκοτεινὴν τοῦ μοῖραν,
τοσοῦτον χρόνον τῆς μητρός ἡ ἀτιμία ἦτον,
κ' ἐρρίφθη ἤδη ἔρημον εἰς τῆς ζωῆς τὴν θύραν.

Καὶ πέραν ὕβρεις ἀγενεῖς καὶ στίγμα ἀτιμίας
ἐγείρεται πολέμιος ἀμείλικτος ἡ φύσις,
οὐδεὶς δεσμός τὸ συγκρατεῖ μετὰ τῆς κοινωνίας,
δὲν ἔχει κἂν νεότητα, δὲν ἔχει ἀναμνήσεις.

Πόσαι ὑπάρχουν Μήδεια ἐντὸς τῆς κοινωνίας
καλύπτουσαι τὰ αἵσχη των μὲ παιδοκτόνου σκότη
καὶ τὴν τιμὴν των σώζουσαι διὰ ψυχρᾶς κακίας!
Τί χρησιμεύει ἡ τιμὴ ἂν ἡ στοργὴ ὑπνώττη;

Καὶ ἤδη τίς θὰ ἀσπασθῇ τὸ δυστυχὲς παιδίον,
καὶ τίς ἐκ τῶν ὁμμάτων του τὸ δάκρυ θὰ σπογγίσῃ;
ἀφοῦ καρδίᾳ μητρικῇ δὲν ἀγρυπνεῖ πλησίον,
τίς θ' ἀπώθῃ τὸν θάνατον ἂν αἶφνης προσεγγίσῃ.

Καὶ διὰ ποῖον τὸ γλυκὺ μειδίαμα ἐκεῖνο
τοσοῦτων πόνων ἀμοιβῇ πρὸς τὴν καλὴν μητέρα;
τὸ δυστυχὲς· θὰ βαπτισθῇ ἁώρως ἐν τῷ θρήνῳ
καὶ ἄνευ τῆς ἀνατολῆς ἐπῆλθεν ἡ ἑσπέρα.

Ἄς ἀποθάνῃ κάλλιον, ἀφοῦ νεκρὸν θὰ κλίνη
ὁπότεν κράξῃ, μητέρ μου, χωρὶς νὰ ἀποκριθῶσι
τὸ εὐθραυστον ἀνθύλλιον, εἰπέτε, τί θὰ γίνη,
αἱ ρίζαι τοῦ στελέχους του, εἰς ἀποκοπῶσι;